

РЕЙ БРЕДЪРИ БРОДЕРИЯТА

Превод от английски: Огняна Иванова, 1988

chitanka.info

В късния следобед на пруста сред здрача проблясваха игли — сякаш привлечени от светлината пърхащи сребърни насекоми. Трите жени мърдаха устни, наведени над работата си. Телата им незабележимо се накланяха ту назад, ту напред, а столовете люлки се поклащаха и проскърцваха. Всяка жена гледаше в ръцете си, като че изведнъж бе съзряла в тях собственото си тупкащо сърце.

— Кое време стана?

— Пет без десет.

— След малко ще отида да олющя граха за вечеря.

— Но... — започна едната.

— О, да. Забравих. Ама че съм глупава...

И първата жена млъкна, остави бродерията и иглата и погледна през отворената врата на пруста към уютната, потънала в тишина къща и безмълвието на кухнята. Там, върху масата, се виждаше това, което повече от всеки друг път и изглеждаше символ на домашното огнище — купчината наскоро измит грах в изящните си и гъвкави шушулки, който чакаше да се роди на света под нейните пръсти.

— Иди го очисти, ако това ще те успокои — каза втората жена.

— Не — отвърна първата. — Не, няма да отида.

Третата жена въздъхна. Бродираше роза, листо и маргаритка на зелен фон. Иглата, с която шиеше, се мяркаше и изчезваше.

Втората жена правеше най-фината и нежна бродерия от трите — сръчно бодваше, намираше определеното място и изтегляше конеца. Това се повтаряше безкрайно. Мрачният ѝ поглед следваше бързината на всяко движение. Цвете, човек, път, слънце, къща — картината се оформяше под ръцете ѝ — красота в умален вид — и всеки бод бе съвършен до най-малката подробност.

— Изглежда, че в подобни случаи хората винаги се залавят да правят нещо — каза тя. Другите леко кимнаха — толкова, колкото столовете люлки отново да се заклатят.

— Мисля си — каза първата, — че човешките души са в ръцете на хората. Защото правим всичко на този свят с ръце. Струва ми се, че не ги използваме и за половината неща, които можем да правим. Положително е обаче, че не използваме главите си.

Те отново втренчиха поглед в това, което вършеха ръцете им.

— Да... — обади се третата. — Когато се обърнеш назад и премислиш живота си, струва ти се, че не си спомняш толкова лицата,

колкото ръцете и това, което те са вършили.

И жените заизреждаха наум капаците, които са повдигали, вратите, които са отваряли и затваряли, цветята, които са брали, храната, която са готвили — все с бавни или бързи пръсти, според навиците или обичая си. Погледнеше ли човек назад, виждаше да се мяркат ръце и като в сън на вълшебник се отваряха широко врати, пускаха се кранове, размахваха се метли, плесваха се непослушни деца. Чуваше се единствено звукът от мяркащите се ръце — останалото беше безгласен сън.

— Няма да си приготвяме вечеря нито днес, нито утре, нито вдругиден — каза третата жена.

— Няма да отваряме и затваряме прозорци.

— Няма да пълним с въглища пещта на мазето през зимата, за да се топли къщата.

— Нито да изрязваме готварски рецепти от вестниците.

И изведнъж жените заплакаха. Сълзите се търкулваха тихо по лицата им и падаха върху платното, над което се движеха пръстите им.

— С това няма да оправим нищо — каза първата, като докосна с опакото на палеца долните си клепачи. Погледна пръста си. Беше мокър.

— Виж ти, какво направих! — извика ядосано втората жена.

Другите спряха да шият и я погледнаха. Тя вдигна бродерията си. Видяха картината — съвършена, само че, докато бродираното жълто слънце спускаше лъчите си върху бродираното зелено поле и бродираният кафяв път лъкатушеше към бродираната розова къща, имаше нещо сбъркано в лицето на човека, застанал на пътя.

— Няма как, ще ми се наложи да разпоря всичко, за да го оправя — каза втората жена.

— Колко жалко! — И другите две загледаха втренчено красивата картина, в която бе станала грешка.

Втората жена сръчно взе да срязва тук-там конците, а ножичките ѝ проблясваха. Бод подир бод моделът се разпадаше. Тя дърпаше рязко, сякаш обзета от злоба. Лицето на човека изчезна. Жената продължи да реже.

— Но какво правиш?! — попита я първата.

И двете се наведоха да видят какво е станало.

Човекът вече не стоеше на пътя. Тя го беше махнала докрай.

Другите жени не ѝ казаха нищо и отново се заловиха с работата си.

— Кое време стана? — попита едната.

— Пет без пет.

— Знае се, че ще бъде в пет часа, нали?

— Да.

— Обаче всъщност не са сигурни какви последствия ще има, когато се случи?

— Не, не са.

— А защо не ги спряхме, преди да стигне дотам и да стане толкова мощно?

— Двойно повече е, отколкото досега. Не, десетки пъти повече е, а може и хиляди пъти да е.

Те чакаха в пруста сред аромата на рози и окосена трева.

— Кое време стана?

— Пет без една минута.

Сребристият пламък на иглите проблясваше. Като ято метални рибки те плуваха в лятната здрачевина.

Някъде далече сякаш избръмча комар. После прозвуча нещо като барабанене. Трите жени наклониха глави и се заслушаха.

— Няма да чуем нищо, нали?

— Казват, че няма.

— Може би се държим глупаво. Може би ще стане както обикновено — и след този следобед ще белим грах, ще отваряме врати, ще бъркаме супата, ще мием чиниите, ще слагаме масата, ще цедим портокалите...

— Боже, как ли ще се смеем, като си спомняме колко сме се уплашили от някакъв си стар опит!

За миг те се усмигнаха една на друга. Но изречените думи ги накараха да притихнат и те отново се заловиха с работата си. Очите им следваха движенията на умелите пръсти. Правеха фантастични картини. Върху платната се появиха бродирани люляци, трева, дървета, къщи и реки. Жените мълчаха и в тишината, която цареше в пруста, се чуваше само дишането им.

Минаха трийсет секунди.

Накрая втората жена въздъхна и се отпусна облекчено.

— Струва ми се, че все пак ще отида да обеля граха за вечеря — каза тя. — Мисля, че...

Но нямаше време дори да повдигне глава. Някъде с периферното си зрение тя видя как светът се облива в блясък и пламва. Остана с наведена глава, защото знаеше какво означава това. Не погледна нагоре, не го направиха и другите. В последния миг пръстите им продължаваха светкавичното си движение. Жените не се озърнаха, за да разберат какво се случва със страната, с града, с тази къща, дори с пруста. Бяха втренчили поглед само в картините под бързите си ръце.

Втората жена видя как едно избродирано цвете изчезна. Започна го отново, но безуспешно — изличиха се и пътят, и стръкчетата трева. Жената гледаше как пламъкът сякаш със забавено движение близва избродираната къща и я опърля, как отскубва кончето от всяко листо на зеленото дърво в рамката, докато дори слънцето в картината се разпадна на парчета. После огънят обхвана връхчето на иглата, макар тя да продължаваше да везе. Жената гледаше как пламъкът тръгва до пръстите, по ръцете и тялото ѝ, как старателно разлишва тъканта на нейното съществуване — така бавно, че тя не можеше да не забележи дяволската му красота. Изтръгваше картината от всяка материя, която му се изпречеше на пътя.

Жената никога не научи какво бе направил пламъкът с другите две жени, с покъщнината или с бряста на двора. Защото сега, точно в този миг пламъкът пълзеше по бялата бродерия на нейната плът и по розовото взмо на страните, докато накрая стигна до сърцето ѝ — мека червена роза, обшита с огън — и изпепели нежните бродирани листенца едно по едно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.